

СУТНІСТЬ ТА МІСЦЕ АДМІНІСТРАТИВНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Пасемко Г.П., доктор наук з державного управління, професор,
Державний біотехнологічний університет, м. Харків, Україна
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4648-3314>

Абрамовіч О.Є., здобувач третього (освітньо-наукового) рівня ВО,
Державний біотехнологічний університет, м. Харків, Україна
Грінькова С.А., здобувач першого (бакалаврського) рівня ВО,
Державний біотехнологічний університет, м. Харків, Україна

Адміністрування виступає одним з найбільш важливих ресурсів забезпечення керівництва та управління сучасною організацією. За змістом адміністрування воно включає в себе досить широке коло управлінських повноважень. Саме адмініструванню притаманний керівний склад виконавців його завдань, застосування різнопланового інструментарію управлінського впливу на всю діяльність організації. Повноваження з адміністрування належать винятково керівництву різних рівнів окремої організації. Адміністративний менеджмент виступає базою для створення всієї системи управління організацією на усіх стадіях її життєвого циклу, реалізує процедуру виконання та регламентування, формування розпоряджень в її діяльності.

Адміністративний менеджмент, як окремий вид менеджменту, виділився в науці управління у окремий напрямок науки ХХ століття. В міжнародних дослідженнях трактування даної категорії спирається на ефективність управлінських процесів в організаціях. Так, в роботах Зокрема, Е. Ферейра, А. Ерасмуса, Д. Гроуневальда поняття «адміністративний менеджмент», трактують як «...функцію, яка виконується в організації, підрозділі або відділі, що є структурною складовою організації. До ключової компетенції адміністративної функції автори відносять управління інформацією, яка має бути своєчасною, адекватною та точно наданою менеджерам усіх рівнів управління, що дасть їм змогу приймати важливі рішення» [1]. Девід Бодді в своїх дослідженнях визначає, адміністративний менеджмент як «це сфера управління, що займається цілями, функціями і проблемами організаційних компонентів як єдиного цілого. Це визначення охоплює всі структурні одиниці від корпорації в цілому до самого невеликого підрозділу або сектора у відділі» [2].

В масштабах міжнародної економіки, компанії, котрі впровадили систему адміністративного менеджменту, досягли значної ефективності

здійснення корпоративного управління. Узагальнюючи міжнародний досвід, адміністративний менеджмент розглядається як особливий сучасний стиль управління, котрий принципово побудований на основах демократії з мінімізованим втручанням держави в усі сфери суспільного буття, за винятком надання відсутніх на ринку послуг» [3].

Варто підкреслити важливу роль адміністративного управління в існуючій сучасній системі менеджменту організації. Головною особливістю адміністративних методів виступає в управлінні виступає передбачення чіткого розподілу обов'язків в діючому апараті управління та забезпечення постійної координації трудової діяльності всього персоналу організації через застосування адміністративного впливу. Сам успіх в діяльності сучасної організації значно залежить від ступеню здатності керівника до передбачення можливих проблем, вміння адекватно та швидко змінювати організаційні та структурні характеристики виробництва й управління. В сучасних умовах розвитку суспільства та діяльності організацій менеджери мають розуміти, досліджувати, враховувати зміни та корегувати систематичні процеси, котрі впливають на специфіку людської поведінки й вміти їх використовувати в діяльності компанії. Адміністрування спирається на встановлення посадової ієрархії, закріплення повноважень кожної управлінської ланки, обов'язкове введення посадової субординації в усій керуючій системі, на основі побудови організаційної структури підприємства [4].

Всі об'єкти адміністративного менеджменту мають специфічні риси, що відносять їх до організаційних явищ та процесів, котрі стосуються адміністрування в окремих організаційно-економічних формуваннях. В першу чергу, специфічний стиль управління, управлінська діяльність стосовно забезпечення вирішення стратегічних завдань, основні складові елементи в підсистемах організації, а також функції й процедури управління.

Специфікою суб'єктів адміністративного менеджменту в сучасній діючій системі менеджменту організації є те, що нею виступає посадова особа, котра наділена особливими повноваженнями з керування іншими елементами організації для забезпечення досягнення поставлених цілей. Основою діяльністю даного суб'єкту управлінської праці вважаються безпосередня посадова діяльність індивіда, ступінь визначення його функціонального навантаження відносно специфіки посади здійснюється на основі поділу праці. За таких умов враховується індивідуальні можливості кожного працівника, кваліфікаційні вимоги до даної посадової особи. Найбільш компетентним елементом

управління, котрий уповноважений виконувати організаційні процеси, для підприємства є адміністрація даної організації. Адміністрація, в свою чергу, більшістю науковців розглядається як особливе об'єднання посадових осіб та їх структурних підрозділів, котрі здійснюють керівництво організацією.

Управлінський апарат підприємства поділяється три рівні. Перший (найвищий) рівень, класифікується як топ-менеджмент, до котрого включають раду директорів підприємства, власник, або його генеральний директор, а також виконавчий директор та основні акціонери. Другий (середній) рівень включає в себе функціональних керівників. Це загальна система поточного управління підприємством, що складається з група менеджерів: адміністративні, фінансові, маркетингові, виробничі, менеджери з логістики та управління людськими ресурсами (менеджер з персоналу) й інші. Третій (найнижчий) рівень включає в себе операційних менеджерів. Особлива частина управлінців, котрі несуть відповідальність за конкретний вид операційної діяльності. Частіше всього, це менеджери з реклами, бухгалтерської та бюджетної звітності та керівники окремих первинних ланок організації. Саме ступенева ієрархія адміністративного управління виступає як один з основних факторів забезпечення високого рівня працездатності й стійкості управлінських підрозділів, їх вміння забезпечувати реалізацію поставлених завдань і функцій.

Оцінюючи ефективність діяльності сучасних організацій на основі використання адміністративного менеджменту, більшістю українських науковців застосовуються економічні та соціальні параметри оцінки. В дослідженнях, проведених М.М. Новіковою, ступінь ефективності діяльності та можливості її підвищення пропонується визначати за синергетичний ефектом, котрий можна отримати в випадку, коли всі структурні підрозділи оцінюваної організації здійснюють кооперування один з одним, виконуючи поточні завдання та забезпечуючи досягнення основної мети організації – отримання нею стабільного прибутку.

Для українського управління підприємствами даний підхід потребує подолання значної кількості існуючих в діяльності адміністрації стереотипів. Але варто наголосити, що сучасні умови вимагають постійної синергетичної взаємодії в організації, що забезпечується, першочергово, через усунення командних ієрархічних принципів при побудові виробничо-економічних систем, а також значних змін в стилі та методах роботи управлінців, забезпечення здійснення самоорганізації персоналу [5].

Література:

1. Фейрейра Е., Ерасмус А., Гроуневальд Д. *Administrative Management*. Cape Town, South Africa: Juta & Company Ltd., 2009. 480 p.
2. Бодді Д., Пейтон Р. *Основи менеджменту*. Під ред. Ю.Н. Каптуревського. К. : «Колос», 2019. 816 с.
3. Василенко І.А. *Адміністративно-державне управління в країнах Заходу: США, Великобританія, Франція, Німеччина: учбовий посібник*. К. : «Колос», 2020. 200 с.
4. Гірман А.П. Перспективи організації праці в контексті розвитку smart-економіки. *Електронний науково-практичний журнал «Східна Європа: економіка, бізнес та управління»*. 2017. № 3(08). URL: http://www.easterneurope-cbm.in.ua/journal/8_2017/26.pdf
5. Новікова М.М. Роль і місце адміністративного управління у системі менеджменту організацій. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Економіка»*. 2020. № 16(44). С. 86-90.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЧИННИКИ ТРАНСФОРМАЦІЇ СИСТЕМИ ОСВІТИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

Світлак І.І., доктор юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри правознавства і гуманітарних дисциплін,
Вінницький навчально-науковий інститут економіки
Західноукраїнського національного університету, м. Вінниця, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4408-6868>

Поджаренко К.Є., кандидат юридичних наук,
директор КЗ «ЗОШ I-III ступенів № 18 ВМР», м. Вінниця, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7201-6659>

Особливості реалізації права на освіту, гарантованого ст. 53 Конституції України [1], в сучасних реаліях обумовлені низкою чинників, серед яких, в першу чергу, слід назвати повномасштабну війну на території України. В зв'язку із цим, виявлена низка невирішених питань, що вимагає якнайшвидшої адаптації освітньої політики до нових реалій, а також визначення місця освітньої сфери для сталого розвитку країни.

Чинне законодавство наразі не містить нормативної дефініції категорії «державна освітня політика», у ст. 5 Закону України «Про освіту» (далі – Закон) йдеться, що освіта є державним пріоритетом, що